

Ёлғон тепа. Саид Аҳмад

Бугун шанба, идора ходимларига маош берилаяпти. Одатда идора бошлиқларининг хурмати учун кассир кабинетга ведомост кўтариб киради.

Қодиров кассир узатган пулни санамай, стол тортмасига солар экан, деди:

– Нуралиевга айтинг, кирсин!

Сал ўтмай, бош бухгалтер Нуралиев кирди.

– Менга қаранг, бугун бир отамлашмайликми? Маошни бўлса, олдик. Пул хотиннинг кўлига тегдими, тамом. Пака кўлимиздалигида яйраб олайлик.

Бу гап Нуралиевга ҳам ёқди. Қодиров стол ёнидаги тугмани босди. Секретар қиз кирди.

– Апсаматов билан Собировни дарров чакиринг!

Апсаматов билан Собиров узун-қисқа бўлиб кириб келишди.

– Қани,— деди Қодиров, – олти-олтидан чўзинглар. Йўғон тепага бориб, бир ошхўрлик қиламиз.

Апсаматов жон деб турган экан, дарров олти сўмни столга ташлади. Аммо Собиров гарданини қашиб туриб қолди.

– Бўлинг, бўлинг,— деди Нуралиев,— мунча латтачайнарсиз, олти сўм кимни ўлдирибди?

– Олти сўм ҳеч кимни ўлдирмайди-ю, аммо келинингиз қанча маош олишимни точний билади. Ундан ташқари, хотинсиз бирон жойга боролмайман.

– Э, садқайи эркак кетинг, кўйинг бу гапларни.

Собиров жонидан сугургандек қилиб, олти сўмни кўли қалтираб столга қўйди.

Қодиров шофёрни чакириб, харажатга юборди. Иш соати тугаши билан тўрт киши Йўғон тепага қочишга аҳд қилишди.

Шундоқ бўлди. Йўғон тепа вилоятда энг салқин, энг хушманзара жой. Тўрт улфат роса яйрашди. Шофёр ошга уста эди, ҳар битта гуруч ўзи ўрмалаб оғизга кириб кетаман дойди. Салатни айтмайсизми, кўк қалампир аралашган салат дунёда ягона бўлса ажаб эмас. Ошга бостирилган саримсоқпиёз янги сўйилган кўйнинг илигидан афзал бўлса афзалки, камлиги йўқ.

Хулласи, тўрт улфат кеч соат ўн бир яримгача маишат қилишиб, ўн иккидан сал ошганда шаҳарга қайтишди.

Бундай пайтларда бошлиқлар жуда сахий бўлиб кетишади. Қодиров ҳам шундай фазиладан холи эмас. Шерикларини бир-бир эшиклари олдига ташлаб, уйига ўтиб кетди. Ажойиб ош учун шоферга раҳмат айтиб, ўзи ҳам дарвозаси олдида тушиб қолди. Эшикни қокди. Ичкаридан жавоб бўлмади. Яна эшик қокди. Қўшнилари нима гап деб югуриб чиқишди-ю, Қодировнинг хотини чиқмади. Ярим соат эшик қокди.

Хотини эшик орқасида турган экан, ахири овоз берди.

– Нега эшик очмайсан, мажлисдан ўладиган бўлиб келсам ҳам, шунақа қиласанми?

– Борадиган жойингизга бораверинг. Ош еган жойингизда ётишга жой қилиб беришмадими? Ўшакка бориб ётинг!

Қодировнинг дами ичига тушиб кетди. Анча вақтгача «ғиринг» деёлмай туриб қолди.

– Қўй, хотин, кўни-қўшнилари олдига шарманда қилма. Уйда бафуржа гаплашамиз.

Хотин жавоб қилмади. Оёқ товушининг узоқлашгани эшитилди. Ана шундан кейин Қодиров яна ярим соатча эшик тақиллатди, бўлмади. Орқасига қайтди. Машина кетиб бўлган, соат бирдан ошиб автобуслар ҳам сийраклашиб қолганди. Идора, ўх-хў, қанча жойда.

Қодиров соат икки яримларда идорага қайтиб келди. Қараса, кабинетининг кўча тарафга қараган деразасидан ёруғ тушиб турибди. Уборшитса пол юваётган бўлса керак, деб ўйлади. Қоровул келинг ака, деб дарвозани очди.

– Отчётга тайёрланадиган эдим, шу ерда тинчгина...

Кабинет эшигини очиш билан ҳайрон бўлиб тўхтади қолди. Бош бухгалтер Нуралиев ечинмай, диванга чалқанча ётиб олган, кабинетни бошига кўтариб хуррак тортарди.

Нима бало, уйига ташлаб келган эдим-ку, деб ҳайрон бўлди Қодиров. У қоровулдан план

бўлимнинг калитини сўради.

– Очик, ака очик. Апсаматов иним диванда ётибдилар.

– Кадрлар бўлими-чи?

– У ер ҳам очик. Собиров ётибди.

Қодиров нима қилишини билмай, гаражнинг калитини сўради.

– У ер ҳам банд, шофёрингиз «Волга»да ётибди.

Қодиров қаққайганча туриб қолди.

– Менга қаранг, ота, – деди у қоровулга. – Сизга жавоб. Уйингизга бориб, ёта қолинг. Биз бугун тонг отар отчёт тузамиз. Кўрпа-ёстикни йиғманг. Чарчаганимда мен ётатураман.

– Умрингдан барака топ, болам. Кампирим отдихинг қачон, деб сўраётган эди. Жуда бопта бўлди.

Қоровул чол дуо қилиб, уйига жўнаб қолди. Қодиров унинг ўрнига ёнбошлади.

Тўрт ошхўр идорани бошларига кўтариб, хуррак тортишарди.

Айниқса, бошбух Нуралиев карнайга ўхшатиб тортар экан. Бу кеча тўрт ошхўрнинг хотини хафа, биргина қоровул чолнинг хотини хурсанд эди.